

Arrest

nr. 100 090 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing voor de eerste verzoekende partij (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Azerbeidzjaans staatsburger te zijn van Azerische origine. U bent afkomstig van Baku.

U verklaart dat u sinds 2007 als chauffeur werkte in een vakantiecentrum in Altiaghach. In september 2008 opende u drie telefoonwinkels in Baku, maar u bleef werken in het vakantiecentrum om op die manier veel geld te verdienen.

In december 2009 besloot u om toch ontslag te nemen in het vakantiecentrum. Dat was namelijk eigendom van de staat en u wilde niet langer voor de corrupte en oneerlijke autoriteiten werken. Uw baas, K. M., een maffioso die voor het Ministerie van Defensie werkt, was echter niet opgezet met uw ontslag. Hij wilde dat u voor hem zou blijven werken en dat u ook bij zijn groep zou gaan behoren, bij de maffia. U wist namelijk te veel, u had te veel gezien.

In april 2010 werd u bedreigd door V., een van de medewerkers van K. Hij zei dat u geen ontslag zou kunnen nemen. Op 23 mei 2010 bent u dan religieus gehuwd met N. M. (O.V.6.854.815) en ongeveer tien dagen na uw huwelijk begon u dreigtelefoons te krijgen. Aan de telefoon werd gezegd dat, als u niet voor de maffia zou blijven werken, uw familie zou worden ontvoerd en vermoord. In het totaal ontving u tien à vijftien dreigtelefoons. Meestal nam uw vrouw de telefoon op. Door de stress die gepaard ging met die bedreigingen kreeg zij een miskraam.

Op 3 oktober 2010 werd u 's avonds voor uw huis door twee mensen, medewerkers van K., in elkaar geslagen. U vrouw vond u enkele uren later en belde een ambulance, waarop u naar het ziekenhuis werd gebracht. U moest een dag in het ziekenhuis blijven voor verzorging. Sinds dit incident kreeg u geen dreigtelefoons meer thuis, maar belde men u op uw GSM.

U bleef dreigtelefoons ontvangen en op 24 juli 2011 bent u uiteindelijk vertrokken uit Azerbeidzjan. Op 1 augustus 2011 bent u in België aangekomen en op 2 augustus 2011 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Sinds uw vertrek uit Azerbeidzjan komt de politie langs bij u thuis en bij uw burens en bellen ze ook nog regelmatig.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart en de akte van uw religieuze huwelijk met N. M.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de maffia. U wilde niet langer voor hen werken, maar zij accepteerden dat niet en begonnen u te bedreigen. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen enerzijds uw opeenvolgende verklaringen en anderzijds tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote N. Zo legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af met betrekking tot het laatste dreigtelefontje dat jullie ontvingen. U verklaarde namelijk aanvankelijk dat u de laatste dreigtelefoon ontving op 3 oktober 2010, de dag waarop u werd geslagen en u zei dat uw vrouw die keer de telefoon had opgenomen (CGVS 14/12/12 R. p.11). Later verklaarde u echter dat u de laatste dreigtelefoon pas tien dagen voor uw vertrek kreeg (CGVS 14/12/12 R. p.14). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat u een onderscheid maakte tussen dreigtelefoons naar uw huistelefoon en dreigtelefoons naar uw GSM. U zei dat de laatste dreigtelefoon bij u thuis op 3 oktober 2010 was, maar dat u later nog telefoontjes kreeg op uw GSM (CGVS 14/12/12 R. p.14). Deze uitleg kan door het Commissariaat-generaal niet worden aanvaard. Wanneer u aanvankelijk naar de laatste dreigtelefoon werd gevraagd, werd expliciet naar het laatste telefoontje "in het totaal" gevraagd. Dat u bovenstaande tegenstrijdigheid dus verklaart door te stellen dat u telefoontjes op uw GSM-toestel bedoelde, is niet afdoende (CGVS 14/12/12 R. p.14). Daarbij komt dat uw vrouw nog iets anders verklaarde. Zij verklaarde immers dat de laatste bedreiging via telefoon al eind juni 2010 plaatsvond en dat zij daarna nooit meer de telefoon heeft opgenomen (CGVS 14/12/12 N. p.4). Dat u enerzijds zelf tegenstrijdige verklaringen aflegt en dat die verklaringen dan ook nog eens verschillen van de verklaringen van uw vrouw is frappant. Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig aangetast.

Daarnaast legden u en uw vrouw eveneens inconsistente verklaringen af over het moment waarop u het ziekenhuis zou hebben verlaten nadat u in de nacht van 3 op 4 oktober 2010 was geslagen.

U verklaarde namelijk dat u slechts enkele uren in het ziekenhuis bent gebleven en dat u op 4 oktober 2010 's morgens al het ziekenhuis mocht verlaten (CGVS 14/12/12 R. p.13). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat u pas in de namiddag terug naar huis mocht, waarna ze haar verklaringen aanpaste en zei dat het misschien toch in de voormiddag was. Hierna wijzigde zij haar verklaringen opnieuw en zei dat het toch eerder in de namiddag was, maar dat ze niet echt op het uur heeft gelet (CGVS 14/12/12 N. p.5). Wanneer uw vrouw met deze incoherentie werd geconfronteerd, verklaarde zij dat u in een heel slechte staat was, dat u niet weet wat u zegt, dat zij diegene is die het wel weet (CGVS 14/12/12 N. p.5). Deze uitleg kan echter opnieuw niet als afdoende worden beschouwd. Aangezien uw vrouw eerder twijfelde over het tijdstip waarop u het ziekenhuis kon verlaten, kan de uitleg dat zij de enige is die zeker weet wanneer u het ziekenhuis verliet niet worden aanvaard als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Opnieuw wordt dus afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Een derde tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot de gebeurtenissen na uw vertrek uit Azerbeidzjan. Zo verklaarde u dat, sinds u uw land van herkomst hebt verlaten, de politie langskomt bij u thuis en bij uw familie om u te zoeken (CGVS 14/12/12 R. p.6). Uw vrouw daarentegen verklaart dat er wel nog wordt gebeld, maar dat zij niets weet van eventuele bezoeken van personen die u zouden zoeken (CGVS 14/12/12 N. p.4). Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor aldus opnieuw ondermijnd.

Verder werd ook een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw aanvankelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat het incident op 3 oktober 2010 de enige keer was dat u werd geslagen (CGVS 14/12/12 R. p.14), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u in januari 2009 ook al was geslagen, namelijk door uw collega's in het vakantieceterium (DVZ Vragenlijst Vraag 3.5). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat u dat niet hebt gezegd, dat het een foutje is (CGVS 14/12/12 R. p.14). Dit is niet geloofwaardig. Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een loutere vergissing worden toegeschreven. Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden u na afloop van het interview immers voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verplaatste door het plaatsen van uw handtekening. Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat u opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegde over de weinige concrete feiten die u zou hebben meegemaakt, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Voorts dient te worden aangehaald dat ook uw reisroute, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigend is. Uit uw relaas blijkt dat u op 24 juli 2011 in de laadruimte van een vrachtwagen naar België bent gereisd. U verklaart dat u hebt gehoord dat u Georgië en Turkije bent gepasseerd, maar over de verdere route weet u niets. U weet niet of er eventueel valse paspoorten werden gebruikt en u verklaart dat u op geen enkel moment werd gecontroleerd. Ook had u geen afspraken gemaakt met de smokkelaar over wat u moest zeggen of doen wanneer u werd ontdekt. Deze uitleg overtuigt niet. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en u en uw smokkelaar persoonlijk belang hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistract, de grenscontroles en wat u moest doen bij eventuele grenscontroles. De vaststelling dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reis naar België vormt een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart en de akte van uw religieuze huwelijk bevatten immers enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing voor de tweede verzoekende partij (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Azerbeidzjaans staatsburger te zijn van Azerische origine. U bent afkomstig van Baku.

U verklaart dat uw man sinds 2007 als chauffeur werkte in een vakantiecentrum in Altiaghach. In september 2008 opende hij drie telefoonwinkels in Baku, maar hij bleef werken in het vakantiecentrum om op die manier veel geld te verdienen.

In december 2009 besloot hij om toch ontslag te nemen in het vakantiecentrum. Zijn werkgever, K. M., was echter niet opgezet met zijn ontslag. Op 23 mei 2010 bent u religieus gehuwd met R. D. (O.V.6.854.815) en begin juni 2010 begon u dreigtelefoons te krijgen. Aan de telefoon werd gezegd dat, als u niet voor de maffia zou blijven werken, u zou worden ontvoerd en vermoord. In het totaal ontving u tien à vijftien dreigtelefoons. Meestal werd in de namiddag gebeld, wanneer u thuis was. U nam dus ook meestal de telefoon op. Door de stress die gepaard ging met die bedreigingen kreeg u een miskraam.

Op 3 oktober 2010 werd uw man 's avonds voor uw huis in elkaar geslagen. U vond uw man enkele uren later en belde een ambulance, waarop hij naar het ziekenhuis werd gebracht. Hij moest een dag in het ziekenhuis blijven voor verzorging.

Uiteindelijk bent u op 24 juli 2011 vertrokken uit Azerbeidzjan. Op 1 augustus 2011 bent u in België aangekomen en op 2 augustus 2011 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, R. D. (CGVS 14/12/12 Nigyar p.2). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De hierboven vermelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gedr. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en

juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich vooral beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen herhalen en ontkennen kan de Raad afleiden dat zij het niet eens zijn met de bestreden beslissingen, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekende partijen aanhalen dat de commissaris-generaal de problemen van verzoekers heeft onderschat en dat verzoeker nog steeds gezocht wordt in het land van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoeker erg vage en incoherente verklaringen aflegde omtrent de actualiteit van vervolging en de afwezigheid van bescherming in zijn land van herkomst. Zo zou er een officieel opsporingsbericht tegen hem zijn uitgevaardigd door de politie, maar verklaart hij langs de andere kant dat hij niet weet of hij nog steeds gezocht wordt, belt hij per gesprek slechts gedurende 30 seconden met zijn moeder waardoor hij niet weet hoe frequent de politie langs zijn huis komt, volgens verzoeker in ieder geval

'veel' (gehoorverslag R. p. 6-7). Bovendien verklaarde verzoeker dat de politie hem zoekt omdat ze denken dat hij deel zou uitmaken van de groep van M. die normaal in de gevangenis zou moeten zitten. Wanneer hem vervolgens gevraagd wordt of de politie tegen de maffiagroep van K.M. gekant is, verklaart hij dat hij het niet weet.

Deze verklaringen overtuigen de Raad niet. De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

In het tweede onderdeel van dit middel stellen de verzoekende partijen voorop dat de bestreden beslissingen de verklaringen van verzoekers op een aantal onderdelen onterecht in twijfel trekt. Dat het commissariaat-generaal selectief te werk gaat, maar enkel in het nadeel van verzoekers en dat ze hiermee geen blijk geven van een zorgvuldig en behoorlijk bestuur.

Tot slot voert de verzoekende partijen aan dat de traumatische ervaringen die verzoekers ondergaan hebben, zouden geleid hebben tot psychische stoornissen en daarom een verklaring bieden voor de vastgestelde incoherenties.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door personen die de kern van het asielrelaas raken een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

Het aantal telefoontjes en het moment waarop verzoeker het ziekenhuis verlaten zou hebben, rekent de Raad derhalve niet tot de flagrante tegenstrijdigheden.

De Raad stelt wel vast dat de tegenstrijdige verklaringen die verzoekers afleggen omtrent de evolutie van de situatie na hun vertrek uit het land van herkomst, afbreuk doen aan de aannemelijkheid van hun asielrelaas. De bestreden beslissing stelde terecht vast dat: *"Een derde tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot de gebeurtenissen na uw vertrek uit Azerbeidzjan. Zo verklaarde u dat, sinds u uw land van herkomst hebt verlaten, de politie langskomt bij u thuis en bij uw familie om u te zoeken (CGVS 14/12/12 R. p.6). Uw vrouw daarentegen verklaart dat er wel nog wordt gebeld, maar dat zij niets weet van eventuele bezoeken van personen die u zouden zoeken (CGVS 14/12/12 N. p.4). Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor aldus opnieuw ondermijnd."* De Raad schaart zich op dit punt achter de motieven van de bestreden beslissing.

Hetzelfde geldt voor de flagrante tegenstrijdigheid inzake het aantal keer verzoeker geslagen zou geweest zijn. De bestreden beslissing stelt vast dat: *"Verder werd ook een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw aanvankelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat het incident op 3 oktober 2010 de enige keer was dat u werd geslagen (CGVS 14/12/12 R. p.14), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u in januari 2009 ook al was geslagen, namelijk door uw collega's in het vakantiecentrum (DVZ Vragenlijst Vraag 3.5). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat u dat niet hebt gezegd, dat het een foutje is (CGVS 14/12/12 R. p.14). Dit is niet geloofwaardig. Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een loutere vergissing worden toegeschreven. Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden u na afloop van het interview immers voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verplaatste door het plaatsen van uw handtekening. Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat u opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegde over de weinige concrete feiten die u zou hebben meegemaakt, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen."*

De vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft weliswaar niet tot doel een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. De vaststelling echter dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zo'n dermate belangrijk element in zijn relaas ondermijnt de aannemelijkheid van zijn verklaringen.

Verzoeker bevestigde meermaals tijdens het gehoor dat 3 oktober 2010 de enige keer was dat hij geslagen werd (gehoorverslag p. 11, 13 en 14). Dat het zou gaan om een 'foutje' overtuigt hoegenaamd niet.

Als nieuw element legt verzoeker een getuigschrift van het ziekenhuis neer betreffende zijn ziekenhuisopname dd. 3 oktober 2010. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Daarnaast is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekers bijna twee jaar lang de bedreigingen ondergingen en gewacht hebben om te vertrekken, en dat terwijl verzoekster onder zulke stress gebukt ging en zelfs een miskraam gekregen zou hebben. Opnieuw kan er een ernstige en opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld worden met de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken: verzoeker verklaarde er dat ze zo lang gewacht zouden hebben omdat zijn vader ziek was, terwijl hij op het commissariaat-generaal verklaarde dat '*het niet evident is*'. Wanneer aan verzoekster gevraagd werd waarom ze zo lang wachtten vooraleer te vertrekken, verklaarde ze dat het moeilijk is om elders een nieuw leven van nul op te bouwen, dat ze hoopten dat alles goed zou komen in Azerbeidzjan (gehoorverslag M. N. p. 6). Zij maakt geen melding van de ziekte van verzoekers vader. Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas.

Waar de verzoekende partijen de traumatische ervaringen die geleid hebben tot psychische stoornissen aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekers geen medische attesten hebben neergelegd, noch dat de beweerde psychische stoornissen uit het gehoor op het commissariaat-generaal blijken.

De verzoekende partijen klagen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 14 december 2012 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Azeri machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partijen klagen de schending van het redelijkheidsbeginsel aan in het verzoekschrift. Zij zetten dit echter niet op nuttige wijze uiteen. Bovendien is het redelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS